

בעזרת השם יתברך

ליקוטי זוהר מוסר והלכה

מחק לישראל ויוסף לחק

פרשת חיי שרה

בוזולק ליימי הע'בווע' ד'בר יום ביומו

יוצא לאור בעזרת השם יתברך על ידי:
מפעל עולמי ללימוד חק לישראל

מטרת המפעל:

ללמוד זוהר מוסר והלכה בדקות ספורות בלבד,
ולזכות להיות בן עולם הבא

כסלו תשס"ו לפ"ק

הוצאת:

מפעל עולמי ללימוד חק לישראל

מטרת המפעל, ללמוד:
זוהר מוסר והלכה
בדקות ספורות בלבד,
ולזכות להיות בן עולם הבא

* * *

כל הזכויות מהזוהר הקדוש עם
פירוש המבואר ומנוקד שמורות
להוצאת א. בלום,
ירושלים עיה"ק תובב"א

* * *

הכל נדפס באותיות גדולות מאירת עינים למען ירוץ
הקורא בו, ועתה קבלו מאתנו שלחן ועליו לחם וכל
מיני מגדים והתענגו בו, ויהיו חיים לנפשך, וכן
לגרגרותיך, תלך לבטח דרכך, ורגלך לא תגוף.

זה השער לה' צדיקים יבואו בו

ליקוטי זוהר מוסר הלכה
מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום א פרשת חיי שרה

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד, כדי שיביאני התלמוד לידי מעשה, ולידי ידיעת התורה. והריני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם ארנ"י מתיחדים יאהדונה"י על ידי הנעלם בדחילו ורחימו ביחודא שלים בשם כל ישראל.

זוהר

תרגום הזוהר

(חיי דף קכ"ט ע"א)

וְאִכְרְתֶם זֶקֶן כָּא בְיָמִים וַיִּי פִרְךָ אֶת אִכְרְתֶם
בְּכֹל. רַבִּי יְהוּדָה פִּתַח (תהלים ס"ה)
אֲשֶׁרִי תִבְחַר וּתְקַרֵב יִשְׁבֹּן חֲצִירֶךָ, הָאִי קָרָא
אֲתָמֵר, אֲבָל זִפְאָה הוּא בַר גֵּשׁ דְּאוּרְחוּי
אֲתַפְשָׁרֵן קָמִי קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, וְאִיהוּ אֲתַרְעִי
בֵּיה לְקַרְבָּא לִיה לְגַבִּיה.

וְאִכְרְתֶם זֶקֶן כָּא בְיָמִים וַיִּי פִרְךָ
אֶת אִכְרְתֶם בְּכֹל. רַבִּי
יְהוּדָה פִּתַח כְּתוּב (תהלים סה, ה)
אֲשֶׁרִי תִבְחַר וּתְקַרֵב יִשְׁבֹּן חֲצִירֶךָ,
הָאִי קָרָא אֲתָמֵר זֶה הַפְּסוּק כְּבַר
נִדְרָשׁ, אֲבָל הַפְּרוּשׁ הַפְּשוּט הוּא
זִפְאָה הוּא בַר גֵּשׁ דְּאוּרְחוּי אֲתַפְשָׁרֵן
קָמִי קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, אֲשֶׁרִי הוּא

הָאֲדָם שְׁדַרְכִּיו רְצוּיִם לְפָנַי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְאִיהוּ אֲתַרְעִי בֵּיה לְקַרְבָּא לִיה לְגַבִּיה, וְהוּא
חֲפִץ בּוּ לְקַרֵב אוֹתוֹ אֵלָיו (וּפְרוּשׁ הַפְּסוּק הוּא, אֲשֶׁרִי הוּא מִי אֲשֶׁר תִּבְחַר וּתְקַרֵב).

מוסר

(מספר הרוקח דף א' ע"א)

הַזְהִירָנוּ ה' לְאַהֲבָה אוֹתוֹ. אֲמָרוּ בְּסַפְרֵי אֱלֹהֶיךָ, עֲשֵׂה מְאֵהְבָה, שְׂהֵעוּשָׂה מְאֵהְבָה
(דברים ו') וְאַהֲבַת אֶת ה' שְׁכָרוּ כְּפֹל וּמְכַפֵּל. וְאַהֲבַת אֵהְבֵהוּ עַל

הלכה פסוקה

(הרמב"ם הלכות יסודי התורה פ"ה)

א כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל מְצוּיִן עַל קְדוּשַׁת הַשֵּׁם הַגָּדוֹל שְׁנַאֲמַר (ויקרא כב) וְנִקְדַּשְׁתִּי בְּתוֹךְ

זוהר

תרגום הזוהר

תָּא חוּי, אַבְרָהָם אַתְקָרִיב לְגַבִּיּה וְתַאבְכְתִיּה דִילִיּה תְּהוּ כָּל יוֹמוֹי בְּהָאֵי. וְלֹא אַתְקָרִיב אַבְרָהָם בְּיוֹמָא חָדָא אוּ בּוֹמְנָא חָדָא, אֶלָּא עוֹבְדוּהִי קְרִיבוּ לִיּה בְּכָל יוֹמוֹי מִדְרָגָא לְדְרָגָא, עַד דְאַסְתַּלַּק בְּדְרָגוּי פִּד תְּהוּ סִיב, וְעָאֵל בְּדְרָגִין עֲלָאִין פִּדְקָא חוּי, דְכְתִיב וְאַבְרָהָם זָקֵן, וְכִדְרִין בָּא בְיָמִים, בְּאִינוּן יוֹמִין עֲלָאִין, בְּאִינוּן יוֹמִין יְדִיעֵן בְּרֹא דְמְהִימְנוּתָא.

וַיִּי בְרַךְ אֶת אַבְרָהָם בְּכָל. דְמַתְמָן נִפְקִין כָּל בְּרַכָּאן וְכָל טִיבוּ.

תָּא חוּי, אַבְרָהָם אַתְקָרִיב לְגַבִּיּה וְתַאבְכְתִיּה דִילִיּה תְּהוּ כָּל יוֹמוֹי בְּהָאֵי, בָּא וּרְאָה, אַבְרָהָם נִתְקַרֵב אֵלָיו, וְחִפְצוֹ וְתַשׁוּקְתּוֹ הָיוּ כָּל יָמָיו בְּזָה (לְהִתְקַרֵב אֵל ה'). וְלֹא אַתְקָרִיב אַבְרָהָם בְּיוֹמָא חָדָא אוּ בּוֹמְנָא חָדָא אֶלָּא עוֹבְדוּהִי קְרִיבוּ לִיּה בְּכָל יוֹמוֹי מִדְרָגָא לְדְרָגָא, וְלֹא נִתְקַרֵב אַבְרָהָם בְּיוֹם אֶחָד אוּ בְּפַעַם אַחַת, אֶלָּא מַעֲשֵׂיו הַטּוֹבִים קָרְבוּ אוֹתוֹ בְּכָל יָמָיו מִמְדְרָגָה לְמְדְרָגָה (מִמֵּדַת חֶסֶד, לְחֶסֶד שְׁלֹמְעֵלָה מִמְּנָה), עַד דְאַסְתַּלַּק לְדְרָגוּי פִּד תְּהוּ סִיב, עַד שְׁנַתְעֵלָה בְּמְדְרָגְתּוֹ

פְּאֶשֶׁר הָיָה זָקֵן (שֶׁהִגִּיעַ לְמַעְלָה עֲלִיוֹנָה בְּמֵדַת הַחֶסֶד עַד שֶׁנִּקְרָא עַל שְׁמוֹ), וְעָאֵל בְּדְרָגִין עֲלָאִין בְּרַכָּא חוּי, וְנִכְנַס אִזּוּ בְּמְדְרָגוֹת עֲלִיוֹנוֹת פְּרָאוּי, דְכְתִיב וְאַבְרָהָם זָקֵן וְכִדְרִין בָּא בְּיָמִים, שְׁנַאֲמַר וְאַבְרָהָם זָקֵן, וְאִזּוּ בָּא בְּיָמִים, בְּאִינוּן יוֹמִין עֲלָאִין, בְּאִינוּן יוֹמִים עֲלִיוֹנִים (שֶׁהֵם שְׁבַע סְפִירוֹת הַנִּקְרָאִים שְׁבַע יְמֵי הַבְּנִיָּן), בְּאִינוּן יוֹמִין יְדִיעֵן בְּרֹא דְמְהִימְנוּתָא, בְּאִינוּן יוֹמִים הַיְדוּעִים בְּסוּד הָאֲמוּנָה.

וַיִּי בְרַךְ אֶת אַבְרָהָם בְּכָל, (מֵדַת כָּל הִיא מֵדַת יְסוּד), דְמַתְמָן נִפְקִין כָּל בְּרַכָּאן וְכָל טִיבוּ, שְׁמַשְׁם יוֹצְאוֹת כָּל הַבְּרֻכּוֹת וְכָל הַטּוֹבָה.

מוסר

הַבְּרִיּוֹת כְּאַבְרָהָם אָבִיךָ שְׁנַאֲמַר (בְּרַאשִׁית י"ב) וְאֵת הַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר עָשׂוּ בְּחַרְן וְגו' שְׁגִירָן וְהַכְּנִיסָן תַּחַת כַּנְּפֵי הַשְּׂכִינָה. בְּכָל לְבַבְךָ בְּשֵׁנֵי יִצְרִיךָ בְּיַצֵּר טוֹב וּבְיַצֵּר רָע. בְּכָל לְבַבְךָ שְׁלֹא יֵהָא לְפָךְ חֲלוּק עַל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. וּבְכָל נַפְשְׁךָ אֶפִּילוּ

הלכה פסוקה

בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וּמִזְהַרִּין שְׁלֹא לְחַלְלוֹ שְׁנַאֲמַר (שֵׁם) וְלֹא תַחֲלִלוּ אֶת שֵׁם קְדוֹשִׁי. בְּיַצֵּד כְּשֵׁימּוֹד גּוֹי וְיֵאָנֵם אֶת יִשְׂרָאֵל לְעַבּוֹר עַל אַחַת מִכָּל מִצְוֹת הָאֲמוּרוֹת בְּתוֹרָה אוּ יַהֲרִגּוּ יַעֲבֹר וְאֵל יַהֲרֵג שְׁנַאֲמַר כְּמִצְוֹת (וַיִּקְרָא יְח) אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה אוֹתָם הָאָדָם וְחֵי בְהֵם, וְחֵי בְהֵם וְלֹא שְׂמִימוֹת בְּהֵם, וְאִם מֵת וְלֹא עֵבֶר הָרִי זֶה מִתְחַיֵּיב בְּנַפְשׁוֹ: בַּבְּמָה דְבָרִים אֲמוּרוֹים בְּשָׂאֵר מִצְוֹת חוּץ מִעֲבֹדָה זָרָה וְגַלּוּי עֲרִיוֹת וְשִׁפְכוֹת דָּמִים

זכאין אינון מאריהון דתשובה, דהא בשעתא
 חדא ביומא חדא בריגעא חדא קריבין לגבי
 קדשא בריך הוא, מה דלא הוה הכי אפילו
 לצדיקים גמורים דאתקריבו גביה קדשא בריך
 הוא בכמה שנין. אברהם לא עאל באינון
 יומין עילאין עד דהוה סיב פמה דאתמר.
 וכן דוד דכתיב (מלכים א' א') ויהמלך דוד וזן
 בא פימים. אבל מאריה דתשובה מיד עאל
 ואתדבק ביה בקדשא בריך הוא.

זכאין אינון מאריהון דתשובה
 אשריהם בעלי התשובה, דהא
 בשעתא חדא ביומא חדא בריגעא
 חדא קריבין לגבי קודשא בריך
 הוא, שהרי בשעה אחת, ביום אחד,
 ברגע אחד מתקרבים לגבי הקדוש
 ברוך הוא, מה דלא הוה הכי אפילו
 לצדיקים גמורים דאתקריבו גביה
 קודשא בריך הוא בכמה שנין, מה
 שלא היה כן אפילו לצדיקים גמורים,
 שנתקרבו אצל הקדוש ברוך הוא
 בהרבה שנים. אברהם לא עאל
 באינון יומין עילאין עד דהוה סיב
 פמה דאתמר. אברהם לא נכנס
 באותם הימים העליונים עד שהיה
 זקן, כמו שאמרנו לעיל. וכן דוד,
 דכתיב (מלכים א' א') ויהמלך דוד

זקן בא פימים. אבל מאריה דתשובה מיד עאל ואתדבק ביה בקודשא בריך הוא, אבל בעל
 התשובה מיד נכנס ונתדבק בו בהקדוש ברוך הוא.

רבי יוסי אמר, תנינן אתר דמריהון דתשובה קיימי ביה ביהוה עלמא צדיקים גמורים
 לית לון רשו לקיימא ביה, למדנו, מקום שבעלי תשובה עומדים באותו העולם, אין
 לצדיקים גמורים רשות לעמד בו, בגין דאינון קריבין למלכא ויתיר מפלחו, בשביל שהם

מוסר

נוטל את נפשך. שמעון בן עזאי אומר תורה בשביל שאהא עשיר בשביל
 אהבהו עד מצוי הנפש. לאהבה את שאקרא רבי בשביל שאקבל שכר
 ה' אלהיכם שמא תאמר הריני לומד לעולם הבא בשביל שאשב בישיבה

הלכה פסוקה

אבל שלש עבירות אלו אם יאמר לו עבור בשבת או לבשל לו תבשילו או אגם אשה
 על אחת מהן או תהרג יתרג ואל יעבור: לבועלה וכיוצא בזה. אבל אם נתפנן
 ג במה דברים אמורים בזמן שהגוי מתכוין להעבירו על המצות בלבד, אם היה בינו
 להנאת עצמו כגון שאנסו לבנות לו ביתו לבין עצמו ואין שם עשרה מושראל יעבור

זוהר

תרגום הזוהר

קרובים למלך יותר מכלם, ואינן משכי עליהו ברעותא דלפא יתיר ובחילא לאתקרבא למלפא, והם מושכים עליהם ברצון הלב ביותר, ובכח להתקרב למלך.

תא חזי, כמה אתרין מתוקנין ליה לקדשא בריך הוא ביהוה עלמא, בא וראה, כמה מקומות הם מוכנים לו להקדוש ברוך הוא באותו העולם, ובבלהו בי מותבי לון לצדיקים כל חד וחד לפום דרגיה בדיקא חזי ליה, ובכלם מקומות מושב לצדיקים כל אחד ואחד לפי דרגתו פראוי לו.

בתיב (תהלים סה, ה) אשרי תבחר ותקרב ישפן חצריה, דקודשא בריך הוא קריב לון לגביה, (אלו הם) שהקדוש ברוך הוא הקריב אותם לפניו, דסלקין אינון נשמתין מתתא לעילא לאתאחדא באחסנתיהון דאתקנן להו. אותם הנשמות ממטה למעלה, להתאחד בנחלותיהם שהוזמנו להם.

ישבון חצריה, אלון אתרין ודרגין לבר, אלו מקומות ומדרגות לחוץ (שהם בדרגה שניה, שהם חוץ מעולם הנשמות, והם בעולם המלאכים), ומאן אינון ומי הם, כמה דאת אמר כמו שנאמר (זכריה ג) ונתתי לך מהלכים בין העומדים האלה, פרושו אפן לך מהלכים בין

מוסר

בשביל שאאריך ימים תלמוד לומר אומר עשה דברים לשם פועלם ודבר לאהבה כל מה שתעשו לא תעשו בהם לשם שמים ואל תעשו עטרה אלא מאהבה. רבי אלעזר בן צדוק

הלכה פסוקה

ואל יהרגו, ואם אנסו להעבירו בעשרה בלבד: ד וכל הדברים האלו שלא בשעת מישראל יהרגו ואל יעבור ואפילו לא נתפון הגזירה אבל בשעת הגזירה והוא שיעמוד להעבירו אלא על מצוה משאר מצות מלך רשע כנבוכדנצר וחבריו ויגזור גזירה

בין קדישין עלאין, ומאן דופאן לדרנא דא, אינון
שליחן דמארי עלמא, פאינון מלאכין ועבדין
שליחותא תדיר ברעותא דמאריהון, בגין דאלין
אתקדשו תדיר בקדושא, ולא אסתאבו.

בגוונא דא, מאן דאסתאב בהאי עלמא, איהו
משיך עליה רוח מסאב, וכד נפק נשמתיה
מניה, מסאבין ליה, ומדוריה בין אינון מסאבין,
ואלין אינון מוזיקין דעלמא, כמה דאתמשיך
בר נש גרמיה בהאי עלמא, הכי הוא מדוריה
ואתמשיך בההוא עלמא, ואינון רוחי מסאבי
מסאבין ליה, ואעלין ליה לגהינם.

תא חזי, מאן דאתקדש ונטיר גרמיה בהאי
עלמא, דלא אסתאב מדוריה בההוא עלמא
בין אינון קדישין עלאין ועבדין שליחותא
תדיר, ואלין קיימי בחצר, כמה דאת אמר
את חצר המשפן:

מזיקין דעלמא, והם אותם מזיקי עולם, כמה דאתמשיך בר נש גרמיה בהאי עלמא, הכי
הוא מדוריה ואתמשיך בההוא עלמא, כמו שהמשיך האדם את עצמו בזה העולם, כן הוא
מעונו, ונמשך בעולם הבא, ואינון רוחי מסאבי מסאבין ליה ואעלין ליה לגהינם. ואותם
רוחות הטמאה מטמאים אותו, ומכניסים אותו בגיהנם.

תא חזי, מאן דאתקדש ונטיר גרמיה בהאי עלמא דלא אסתאב, בא וראה, מי שמתקדש
ושומר עצמו בזה העולם, שלא נטמא, מדוריה בההוא עלמא בין אינון קדישין עלאין
ועבדין שליחותא תדיר, מעונו בעולם הבא בין אותם קדושים עליונים ועושים השליחות
תמיד, ואלין קיימי בחצר והם עומדים בחצר (עולם הנשמות, שהוא בעולם המלאכים), כמה
דאת אמר כמו שנאמר את חצר המשפן:

הלכה פסוקה

על ישראל לבטל דתם או מצוה מן המצוות בין נאנס בתוך עשרה בין נאנס
והרג ואל יעבור אפילו על אחת משאר

זֶה הַשַּׁעַר לְהַ' צְדִיקִים יִבּוֹאוּ בּוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ב פרשת חיי שרה

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד, כדי שביאני התלמוד לידי מעשה, ולידי ידיעת התורה. והריני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדני מתתחדים יאהדונה"י על ידי הנעלם בדחילו ורחימו ביחודא שלים בשם כל ישראל.

תרגום הזוהר

זוהר

(חיי שרה דף ק"ל ע"ב)

תָּא חוּי, זַכָּאִין אֵינּוּן צְדִיקָיָא דְאַתְגְּנוּי לְהוּ
דְאַתְגְּנוּי לְהוּ כַּמָּה טְבִין לְהַחְוּא
עֲלֵמָא, בַּא וְרָאָה, אֲשֶׁרֵיהֶם הַצְדִיקִים
שְׁנַגְנוּ לְהֶם כַּמָּה טוֹבוֹת לְעוֹלָם הַבָּא,
וְלִית אַתְר פְּנִימָאָה בְּכָל אֵינּוּן, וְאִין
מְקוּם פְּנִימִי יוֹתֵר בְּכָל אֵלוֹ הַמְקוּמוֹת,
כְּאֵינּוּן דִּידְעֵי רְאָא דְמֵאֲרִיחּוֹן וְיִדְעֵי לְאַתְרִדְבָּקָא כְּהוּ בְּכָל יוֹמָא.

כְּאֵינּוּן דִּידְעֵי רְאָא דְמֵאֲרִיחּוֹן וְיִדְעֵי לְאַתְרִדְבָּקָא כְּהוּ בְּכָל יוֹמָא, כַּמְקוּם אוֹתָם הַיּוֹדְעִים סוּד

מוסר

(מספר הרוקה דף ב' ע"א)

וּבְכָל מְאֻדָּךְ אֲמַרוּ בְּמַסְכַּת בְּרִכּוֹת פֶּרֶק מוֹדֵד לָךְ תְּהֵא מוֹדָה לּוּ בְּמֵאֵד מְאֹד.
הַרוּאָה בְּכָל מְדָה וּמְדָה שֶׁהוּא יְרוּשְׁלָמִי בְּכַרְכּוֹת עֲשֵׂה מֵאֲהָבָה אִם בָּאת

הלכה פסוקה

(הרמב"ם הלכות יסודי התורה פ"ה)

א כָּל מִי שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ יַעֲבוֹר וְאֵל יִהְרַג וְנִהְרַג וְלֹא עֵבֵר הָרִי זֶה מִתְחַיֵּיב
בְּנַפְשׁוֹ, וְכָל מִי שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ יִהְרַג וְאֵל יַעֲבוֹר וְנִהְרַג וְלֹא עֵבֵר הָרִי זֶה קִדְּשׁ אֶת הַשֵּׁם
בְּרָבִים בְּדִנְיָאֵל חֲנֻנְיָה מִישְׁאֵל וְעוֹרְוִיה וְרַבִּי
עֲקִיבָא וְחִבְרִיו. וְאֵלוֹ הֵן הַרוּגֵי מַלְכוּת שְׂאִין
מַעֲלָה עַל מַעֲלָתָן וְעֲלֵיהֶם נֶאֱמַר (תהלים
מ"ד) כִּי עֲלִיד הוֹרְגֵנוּ כָּל הַיּוֹם נַחֲשָׁבְנוּ

זוהר

תרגום הזוהר

אֲדוֹנָם וַיִּוֹדְעִים לְהַתְּדַבֵּק בּוֹ בְּכָל יוֹם, עַל אֲלֵין בְּתִיב עַל אֵלּוּ נֶאֱמַר (ישעיה ס"ד) עֵינַן לֹא רָאִתָּה אֱלֹהִים וּזְלַתְךָ יַעֲשֶׂה לְמַחֲכָה לּוֹ.

שׁוֹאֵל מָאֵי לְמַחֲכָה לּוֹ, וּמְשִׁיב בְּמָה דְאִתָּא אַמְר (איוב ל"ב) חֲכָה אַת אֵיזַב בְּדַבְרִים. שְׁהַמְתִּין מְלֵה־שִׁיב אַת אֵיזַב בְּדַבְרִים הַשְּׁמוּרִים בְּלָבוּ, כְּמוֹ כֵּן כָּאֵן הַפְּרוּשׁ שְׁמַמְתִּין עַד שְׂיַדַע הַדְּבָר בְּבִרְוּר, וְאֲלֵין אֵינּוֹן דְּדַחְקוּן לְמַלְחָה דְחֻכְמָתָא וְדִיּוּקוֹן לִיָּה וּמַחֲכָאן לִיָּה לְמַנְדַע בְּרִירָא דְמַלְחָה, וְאֵלּוּ אוֹתָם שְׂדוּחֻקִים עֲצָמָם לְהַבִּין דְּבְרֵי הַחֻכְמָה וּמְדִיקִים בּוֹ וּמַחֲפִים לּוֹ לְדַעַת בְּרִיר הַדְּבָר, וְאִשְׁתְּמוּדְעָן לְמַאֲרִיהוֹן וּמְפִירִים לְאֲדוֹנָם, אֲלֵין אֵינּוֹן

דְּמַאֲרִיהוֹן מְשִׁתְּבַח בְּהוֹן בְּכָל יוֹמָא, אֵלּוּ הֵם שְׂאֲדוֹנָם מְשִׁתְּבַח בְּהֵם בְּכָל יוֹם, אֲלֵין אֵינּוֹן דְּעֵאֲלֵין בִּין עֵלְאִין קְדִישִׁין, אֵלּוּ הֵם שְׁנַכְנְסִים בִּין עֵלְיוֹנִים קְדוּשִׁים (הַמְּלָאכִים), וְאֲלֵין עֵאֲלֵין כָּל תַּרְעֵי דְלְעִילָא וְלִית מָאן דְּיִמְחָה בִּידִיהוֹן, וְאֵלּוּ נַכְנְסִים בְּכָל שְׁעָרִים שְׁלַמְעֵלָה וְאֵין מִי שְׂיִמְחָה בִּידָם, וְכַפָּה חוּלְקָהוֹן בְּעֵלְמָא דִּין וּבְעֵלְמָא דְאִתִּי, אֲשֶׁרִי חֻלְקָם בְּעוֹלָם הֵזֶה וּבְעוֹלָם הַבָּא.

תָּא חוּזִי, אַבְרָהָם עָאֵל לְמַנְדַע וּלְאִתְּדַבְּקָא בְּמַאֲרִיהַ בְּדָקָא יָאוּת לְבַתֵּר דְּאִקְרִים עוּבְדוּהִי

מוסר

לְשִׁנָּא דַע שְׂאִתָּה אוֹהֵב וְאֵין אוֹהֵב שׁוֹנָא. וַיִּשְׁנֶה וַיִּשְׁמַשׁ תְּלַמִּידֵי חֲכָמִים וַיְהִי מְשִׁאוֹ בְּשִׁילְהִי מִסְכַּת יוֹמָא וְאִהֲבַת אַת יִי אֱלֹהִיךָ וּמַתְּנֵן בְּאֵמוּנָה וְדַבְּרוּר בְּנַחַת עִם הַבְּרִיּוֹת שִׁיָּהָ שֵׁם שְׁמִים מַתְּאֵהֵב עַל יְדָךְ, שְׂיִקְרָא מִזֶּה הַבְּרִיּוֹת אוֹמְרִים אֲשֶׁרִי מִי שְׁלַמְד

הלכה פסוקה

בְּצִיאַן מִבְּחָה וְעִלְיָהֶם נֶאֱמַר (תהלים נ') אִסְפוּ לִי חֲסִידֵי בּוֹרְתִי בְּרִיתִי עֲלֵי זִבְחִי: ג וְכָל מִי שְׁנֶאֱמַר בּוֹ יִהְרַג וְאֵל יַעֲבוֹר וְעֵבֵר וְלֹא נִהְרַג הָרִי זֶה מִחֲלָל אֶת הַשֵּׁם, וְאֵם הָיָה בְּעִשְׂרֵה מִיִּשְׂרָאֵל הָרִי זֶה חֲלָל אֶת הַשֵּׁם לִי חֲסִידֵי בּוֹרְתִי בְּרִיתִי עֲלֵי זִבְחִי: ג וְכָל מִי שְׁנֶאֱמַר בּוֹ יִהְרַג וְאֵל יַעֲבוֹר וְעֵבֵר וְלֹא נִהְרַג הָרִי זֶה מִחֲלָל אֶת הַשֵּׁם, וְאֵם הָיָה חֲלָל הַשֵּׁם. וְאִף עַל פִּי כֵּן מְפִנִי שְׁעֵבֵר

בְּקִדְמִיתָא, וְזָכָה בְּאִינוּן יוֹמִין עֲלָאִין, וְאִתְפְּרֵךְ
מֵאַתְרֵךְ דְּכָל בְּרַפְאָן נְפָקִי מִתְּמִן, דְּכִתִּיב וַיִּי
בִּרְךְ אֶת אַבְרָהָם כָּל יוֹמֵי חַיָּיו. אִתְרֵךְ דְּנִהְרָא
דְּלֵא פְסָקִי מִיּוֹמֵי לְעֲלָמִין.

אָמַר רַבִּי חֲזִי תָא חוּי, דְּאַבְרָהָם לָא בְעָא
לְאַתְעֲרַבָא בְנֵשִׁי עֲלָמָא. וְלֵאֲתִדְבַקָא בְּשָׂאֵר
עַמִּין עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה. בְּגִין דְּנִשְׂיָא דְשָׂאֵר
עַמִּין עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה אִינוּן סְאֲבִין לְגוֹבְרִיָּהוּ
וְלֵאִינוּן דְּמִתְדַבְּקִין בְּחוּן. בְּגִין דְּכַד אַבְרָהָם
יָדַע חֲכְמָתָא, יָדַע עֵיקְרָא וְשָׂרְשָׁא, וּמֵאַן אִתְרֵךְ
נְפָקִי וְשִׁטְיִין רִיחֵי מְסֻאֲבִין בְּעֲלָמָא. וְעַל דָּא

הַעֲלִיִן שֶׁשָּׁפַע אֵינוֹ פּוֹסֵק לְעוֹלָם.

אָמַר רַבִּי חֲזִי תָא חוּי, דְּאַבְרָהָם לָא בְעָא לְאַתְעֲרַבָא בְנֵשִׁי עֲלָמָא, כִּי אַבְרָהָם
לָא רָצָה לְהִתְעַרְבֵי בְנֵשִׁי הָעוֹלָם, וְלֵאֲתִדְבַקָא בְּשָׂאֵר עַמִּין עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה, וְלֵהֲתִדְבַק
בְּשָׂאֵר הָעַמִּים עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה, בְּגִין דְּנִשְׂיָא דְשָׂאֵר עַמִּין עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה אִינוּן סְאֲבִין
לְגוֹבְרִיָּהוּ וְלֵאִינוּן דְּמִתְדַבְּקִין בְּחוּן, בְּשִׁבִיל שְׁנֵשִׁים שֶׁל שָׂאֵר הָאֻמוֹת עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה,
הֵם מְטַמְּאִים לְבַעֲלֵיהֶם וְלֵאֻתָּם שֶׁמִּתְדַבְּקִים בָּהֶם. בְּגִין דְּכַד אַבְרָהָם יָדַע חֲכְמָתָא יָדַע
עֵיקְרָא וְשָׂרְשָׁא, בְּשִׁבִיל שֶׁכָּאֲשֶׁר אַבְרָהָם יָדַע חֲכָמָה, יָדַע אֶת עֵקֶר וְשָׂרֵשׁ כָּל, וּמֵאַן אִתְרֵךְ
נְפָקִי וְשִׁטְיִין רִיחֵי מְסֻאֲבִין בְּעֲלָמָא, וְיָדַע מֵאִיזָה מְקוֹם יוֹצֵאִים וּמְשׁוֹטְטִים רִיחוֹת טְמֵאוֹת

מוסר

תּוֹרָה. בְּמִסְכַּת נְדָרִים בְּפֶרֶק קוֹנָם יֵין וְשִׁכְרֵי הִירָאָה חֵלֶק אֶחָד. בְּשׁוֹחַר טוֹב
לְמוֹד מֵאַהֲבָה וְסוֹף הַכְּבוֹד לְבָא. בְּתִנְא אֲרַחֲמֵךְ ה' חֲזִקִי אֲאַהֲבֵךְ לְבְרִיָּתֵךְ.
דְּכִי אֲלִיָּהוּ שִׁכְרֵי הָאַהֲבָה שְׁנֵי חֵלְקִים בְּמִדְרָשׁ תְּדַשָּׂא בְּבְרִיָּתָא רַבִּי פְּנַחֶס בֶּן

הלכה פסוקה

בְּאוֹנָם אֵין מְלָקִין אוֹתוֹ וְאֵין צְרִיךְ לִזְמַר בְּרַצוֹנוֹ וּבְעֵדִים וְהִתְרָאָה, שְׁנֵאֲמַר בְּנוֹתָן
שְׂאִין מְמִיתִין אוֹתוֹ בֵּית דִּין אֲפִילוּ הֲרַג בְּאוֹנָם, שְׂאִין מְלָקִין וּמְמִיתִין אֶלָּא לְעוֹבֵר
בְּאִישׁ הַהוּא מִפִּי הַשְּׁמוּעָה לְמִדּוֹ "הַהוּא"

זוהר

תרגום הזוהר

אומי לעבדיה דלא יסב אתתא לכריה משאר
 עמין:
 בעולם, ועל דא אומי לעבדיה דלא
 יסב אתתא לכריה משאר עמין,
 ועל זה השביע לעבדו שלא יקח
 אשה לבנו משאר העמים:

מוסר

יאיר פנגד האהבה איזו היא [ויש] ונותנים לו כבוד ויקר למלכותו מפני
 צדיקים עובדים להקדוש ברוך הוא
 ששהוא קודם לפל:

הלכה פסוקה

לא אנום ולא שוגג ולא מוטעה. ומה אם
 עבודה זרה שהיא חמורה מן הפל העובד
 אותה באוגם אינו חייב פרת ואין צריך
 לומר מיתת בית דין, קל וחומר לשאר
 מצות האמורות בתורה. ובעריות הוא
 אומר (דברים כב) ולנערה לא תעשה דבר.
 אבל אם יכול למלט נפשו ולברוח מתחת
 יד המלך הרשע ואינו עושה הנה הוא
 ככלב שב על קיאו. והוא נקרא עובד
 עבודה זרה במזיד והוא נטרד מן העולם.
 הבא ויורד למדרגה התחתונה של גיהנם.

זה השער לה' צדיקים יבואו בו

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ג פרשת חיי שרה

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד, כדי שביאני התלמוד לידי מעשה, ולידי ידיעת התורה. והריני עושה לשם יחוד קודשא ברין הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדני מתיחדים יאהדונה"י על ידי הנעלם בדחילו ורחימו ביחודא שלים בשם כל ישראל.

תרגום הזוהר

זוהר

(חיי דף ק"ל ע"ב)

רבי יצחק פתח ואמר פתויב (קהלת
י"ב) וישוב העפר על הארץ
פשהיה והרוח תשוב אל האלהים
אשר נתנה. תא חזי, כד ברא קודשא
ברין הוא לאדם, נטל עפריה מאתר
דמקדשא, ובנה גופיה מארבע סטרין
דעלמא, דכלהו לקח עפרו
ממקום המקדש, ובנה גופיה מארבע
סטרין דעלמא דכלהו יתבו ליה חילא,

מוסר

(מספר הרוקח דף ב' ע"א)

שורש האהבה שהנפש מלאה אהבת בעל פרחו אלא אפילו אם היו מוחזין
ה' וקשורה בעבותות האהבה בידו האהבה בוערת בתוף לבו לעבוד
בשמחה ובטוב לבב, ולא פעובד רבו ושמח להשלים רצון בוראו, שפן אמר

הלכה פסוקה

(הרמב"ם הלכות יסודי התורה פ"ה)

א נשים שאמרו להם גוים תנו לנו אחת נטמאו את בלכם, וטמאו פלן ולא ימסרו
מכם ונטמאו אותה ואם לאו להם נפש אחת מישראל. וכן אם אמרו

זוהר

תרגום הזוהר

ובנה גופו מארבע רוחות העולם, שכלם נתנו לו לאדם פת, לבתר אתרק עליה רוחא דחיי, אחר כף הריק עליו רוח חיים, כמה דאת אמר כמו שנאמר (בראשית ב') ויפח באפיו נשמת חיים וגומר. לבתר קם וידע דאיהו מעילא ותתא, וכדין אתדבק וידע חכמה עלאה, אחר כף קם וידע שהוא פלול מעליונים ותחתונים, ואז נתדבק וידע חכמה עליונה.

בגוונא דא כל בר נש דעלמא איהו פליל מעילא ותתא, כמו כן, כל אדם שבעולם הוא פלול מעליונים ותחתונים, וכל אינון דינדעין לאתקדשא בהאי עלמא כדקא יאות, וכל אלו שיודעים להתקדש בזה העולם פראוי, כד אולידו בר, משכין עליה רוחא קדישא מאתר דכל קדושין נפקין מניה, כאשר מולידים בן, ממשיכים עליו רוח קדוש ממקום שכל הקדושים יוצאים משם, ואלין אקרון בגין לקודשא בריך הוא, ואלו נקראים בנים להקדוש ברוך הוא, בגין דגופא אתעביד בקדושה כדקא יאות, מפני בשביל שהגוף נעשה בקדושה פראוי, הכי נמי יתבין ליה רוחא מאתר עלאה קדישא כדקא תוי והא אתמר, כמו כן נותנים לו רוח ממקום עליון קדוש כמו שראוי לו, וזה למדנו.

יתבו ליה חילא. לבתר אתרק עליה רוחא דחיי, כמה דאת אמר (בראשית ב') ויפח באפיו נשמת חיים וגומר. לבתר קם וידע דאיהו מעילא ותתא, וכדין אתדבק וידע חכמה עלאה.

בגוונא דא כל בר נש דעלמא איהו כליל מעילא ותתא, וכל אינון דינדעין לאתקדשא בהאי עלמא כדקא יאות. כד אולידו בר, משכין עליה רוחא קדישא מאתר דכל קדושין נפקין מניה. ואלין אקרון בגין לקודשא בריך הוא, בגין דגופא אתעביד בקדושה כדקא יאות. הכי נמי יתבין ליה רוחא מאתר עלאה קדישא כדקא תוי, והא אתמר.

מוסר

אישים היום פאן ומחר בקבר, הן בעין חוללתי ואני מלא גלל, איך נבחרתי ונבראתי להיות עבד למלך הפכוד, פי כשהנשמה חושבת בעומק ביראה, רשף

המשורר עבדו את ה' בשמחה. ועובד בישרות לב פדכתיב (תהלים ק') ולישרי לב שמחה ואינו עובד לו לא להנאתו ולא לכבודו. ואומר מה אני נבזה וחדל

הלכה פסוקה

להם גוים תנו לנו אחד מכם ונהרננו ואם לאו נהרוג בלכם, יהרגו כלם ואל ימסרו להם נפש אחת מישראל. ואם יחדוהו

להם גוים תנו לנו אחד מכם ונהרננו ואם לאו נהרוג בלכם, יהרגו כלם ואל ימסרו להם נפש אחת מישראל. ואם יחדוהו

תרגום הווהר

זוהר

תא חזי, בשעתא דזמין בר נש למיהב חושבן עובדוי עד לא יפוק מעלמא, בא וראה, בשעה שמזמן האדם לתן חשבון מעשיו לפני שיוצא מן העולם (היגו ביום מיתתו), תהוא יומא יומא דחושבן איהו, אותו היום יום חשבון הוא, דגופא ונשמתא יחבי חושבנא, אשר הגוף והנשמה נותנים חשבון על מעשיהם, לבתר נשמתא אתפרשא מניה וגופא תב לארעא, אחר כך נפרדת הנשמה ממנו, והגוף חוזר לעפרו, וכלא תב לאתריה דאתנסיב מתמן, והכל חוזר למקום שלקח משם, והא אוקמוה עד זמנא דקודשא בריה הוא זמין לאחייא מיתייא כלא גניז קמיה,

תא חזי, בשעתא דזמין בר נש למיהב חושבן עובדוי עד לא יפוק מעלמא, תהוא יומא יומא דחושבן איהו ונשמתא יחבי חושבנא לבתר נשמתא אתפרשא מניה וגופא תב לארעא וכלא תב לאתריה דאתנסיב מתמן, והא אוקמוה, עד זמנא דקדשא בריה הוא זמין לאחייא מיתייא כלא גניז קמיה.

וההוא גופא ממש וההיא נשמתא ממש זמין קדשא בריה הוא לאתבא לעלמא כמלקדמין, ולחדתא אנפי עלמא, הדיא הוא דכתיב (ישעיה כ"ו) יחיו מתיד נבלתי יקומון.

וההיא נשמתא ממש גניזא קמי קדשא בריה

כבר פרושו והעמידוהו שעד העת שהקדוש ברוך הוא מוכן להחיות מתים, הפל גניז לפניו, וההוא גופא ממש וההיא נשמתא ממש זמין קודשא בריה הוא לאתבא לעלמא כמלקדמין, ואותו הגוף ממש ואותה הנשמה ממש עתיד הקדוש ברוך הוא להשיב לעולם כמקדם, ולחדתא אנפי עלמא ולחדש פני העולם, הדיא הוא דכתיב וזה הוא שנאמר (ישעיה כ"ו) יחיו מתיד נבלתי יקומון.

וההיא נשמתא ממש גניזא קמי קודשא בריה הוא, ואותה הנשמה ממש גניזא אצל הקדוש

מוסר

אֶהְבֶּת הַלֵּב בּוֹעֵר בָּהּ וְגִיל שְׂמֵחַת הַקֶּרֶב שְׂמוֹ, פִּי כֹל הָאִישׁ אֲשֶׁר חִקְמַת הַשֵּׁם מִרְבָּה, וְשִׂמְחַת הַלֵּב וְעֵלֹז כְּלִיּוֹת גָּדֹל, בְּלִבָּם חוֹשְׁבִים בְּשִׂמְחָה חֶשֶׁק עֲשִׂיית חִקְמַת אָדָם תֵּאִיר פָּנָיו וַיִּשְׂמְחוּ בּוֹ אוֹהֲבֵי רִצּוֹן בּוֹרְאִים לַעֲשׂוֹת מִצְוֹתָיו בְּכֹל לֵב.

הלכה פסוקה

לְכַתְּחִלָּה. וְאִם אֵינוֹ חַיִּיב מִיִּתְּהָ וְהִרְגוּ בְּלֹן וְאֵל יִמְסְרוּ לָהֶם נֶפֶשׁ אַחַת מִיִּשְׂרָאֵל: שְׂרִפּוֹאָתוֹ בְּדָבָר פְּלוּגֵי מְאֹסוּרִין שְׁבִתוּרָה, בְּעֵגְנֵי שְׂאֵמְרוֹ בְּאוֹנְסֵין כִּד אָמְרוּ בַחֻלָּאִים, עוֹשִׂין וּמִתְרַפְּאִין בְּכֹל אִסּוּרִין שְׁבִתוּרָה

זוהר

תרגום הזוהר

ברוך הוא, ותבת לאתרה פפום ארחה, וחזרת אחרי פטירתה למקומה כפי מעשיה, כמה דאת אמר כמו שנאמר והרות תשוב אל האלהים אשר נתנה.

ולמנא דזמין קודשא בריך הוא לאחיא מיתיא זמין איהו לארקה טלא מרישיה עליהו, ובההוא טלא יקומו פלא מעפרא, הדיא הוא דכתיב (שם) פי טל אורות טליד, מאי טל אורות, אורות ממש, מאינן נהורין דלעילא דבהון זמין לארקה חיון לעלמא. בגין דאילנא דחיי יריק חיון דלא פסקין לעלמין. דהא השתא פסקין, בגין דהא חיויא בישא שלטא ואתפסייא סיהרא. ובגין כד פביכול פסקין מימיו, וחיון לא שלטין בעלמא כדקא יאות.

זמין לארקה חיון לעלמא. מאותם המאורות שלמעלה שבהם עתיד להריק חיים לעולם, בגין דאילנא דחיי יריק חיון דלא פסקין לעלמין, בשביל שאילן החיים יריק חיים שאינם נפסקים לעולם. דהא השתא פסקין שהרי עכשיו החיים נפסקים, בגין דהא חיויא בישא שלטא, ואתפסייא סיהרא, מפני שהנחש הרע שולט, ונתפסה הלבנה (השכינה, מדת מלכות), ובגין כד פביכול פסקין מימיו וחיון לא שלטין בעלמא כדקא יאות ובשביל זה פביכול נפסקו מימי השפע שלו, והחיים אינם שולטים בעולם כראוי.

מוסר

והאזהב אינו חושב הנאת העולם הזה, שמו ולמסור עצמו באהבתו, כאברהם ואינו חושש בטיולי אשתו ולא בכניו ובנותיו והכל כאין נגדו, רק לעשות רצון בוראו ולזכות אחרים ולקדש זמרי. ואין מנשאין את עצמן ואין

הלכה פסוקה

במקום סבנה, חוץ מעבודה זרה וגלוי עריות מתרפאין בהן. ואם עבר ונתרפא עונשין ושפיכות דמים שאפילו במקום סבנה אין אותו בית דין עונש הראוי לו:

חיי שרה ליום שלישי

קכז

תרגום הזוהר

זוהר

וּבְהָהוּא זְמַנָּא הָהוּא יֵצֵר הָרַע דְּאִיהוּ חַיִּינָא בִּישָׁא יִסְתַּלַּק מֵעֲלָמָא, וּבְאִתּוּ זְמַן, אוֹתוּ יֵצֵר הָרַע שֶׁהוּא הַנְּחָשׁ הָרַע יִסְתַּלַּק מִן הָעוֹלָם, וַיַּעֲבֵר לִיהּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא יַעֲבִיר אוֹתוּ, כְּמָה דְּאִתְמַר כְּמוֹ שְׁנַאמַר (זכריה י"ג) וְאֵת רוּחַ הַטְּמֵאָה אֲעִבִיר מִן הָאָרֶץ. וּלְבַתָּר דְּאִיהוּ דְּאִיהוּ יַתְעַבֵּר מֵעֲלָמָא, סִיְהֵרָא לָא אֲתַפְסִיָּיא, וְנִהְרָא דְּנִגִיד וְנִפִיק לָא יַפְסְקוֹן מִבּוּעוּי, וּכְדִין כְּתִיב (ישעיה ל') וְהָיָה אֹרֶךְ הַלְּבָבָה כְּאֹרֶךְ הַחֲמָה וְאֹרֶךְ הַחֲמָה יְהִיָּה שְׁבַעֲתִים כְּאֹרֶךְ שְׁבַעֲת מִן הָעוֹלָם, הַלְּבָבָה לֹא תִתְכַּפֶּה, וְהִנְהַר שְׁמוֹשֶׁף וַיּוֹצֵא לֹא יַפְסְקוּ מִבּוּעוּי, וּכְדִין כְּתִיב וְאֵז נֶאֱמַר (ישעיה ל') וְהָיָה אֹרֶךְ הַלְּבָבָה כְּאֹרֶךְ הַחֲמָה וְאֹרֶךְ הַחֲמָה יְהִיָּה שְׁבַעֲתִים כְּאֹרֶךְ שְׁבַעֲת הַיָּמִים וְגוֹמֵר:

וּבְהָהוּא זְמַנָּא הָהוּא יֵצֵר הָרַע דְּאִיהוּ חַיִּינָא בִּישָׁא יִסְתַּלַּק מֵעֲלָמָא, וַיַּעֲבֵר לִיהּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, כְּמָה דְּאִתְמַר (זכריה י"ג) וְאֵת רוּחַ הַטְּמֵאָה אֲעִבִיר מִן הָאָרֶץ. וּלְבַתָּר דְּאִיהוּ יַתְעַבֵּר מֵעֲלָמָא, סִיְהֵרָא לָא אֲתַפְסִיָּיא, וְנִהְרָא דְּנִגִיד וְנִפִיק לָא יַפְסְקוֹן מִבּוּעוּי, וּכְדִין כְּתִיב (ישעיה ל') וְהָיָה אֹרֶךְ הַלְּבָבָה כְּאֹרֶךְ הַחֲמָה וְאֹרֶךְ הַחֲמָה יְהִיָּה שְׁבַעֲתִים כְּאֹרֶךְ שְׁבַעֲת הַיָּמִים וְגוֹמֵר:

שְׁמוֹשֶׁף וַיּוֹצֵא לֹא יַפְסְקוּ מִבּוּעוּי, וּכְדִין כְּתִיב וְאֵז נֶאֱמַר (ישעיה ל') וְהָיָה אֹרֶךְ הַלְּבָבָה כְּאֹרֶךְ הַחֲמָה וְאֹרֶךְ הַחֲמָה יְהִיָּה שְׁבַעֲתִים כְּאֹרֶךְ שְׁבַעֲת הַיָּמִים וְגוֹמֵר:

מוסר

מְדַבְּרִים דְּבָרִים בְּטָלִים וְאֵינָם רוֹאִים וּמְנַעֲיָמִים זְמָרִים לְקוֹנָם, וְכָל עֲשֵׂת פְּנֵי נְשִׁים וְשׁוֹמְעִין חֲרַפְתָּם וְאֵינָם מַחֲשָׁבוֹתָם בּוֹעֵר בְּאֵשׁ אֲהַבְתּוּ, אֲשֶׁרִיהֶם מְשִׁיבִין, וְכָל מַחֲשָׁבוֹתָם עִם בּוֹרָאם, בְּזָה וּלְבָא:

זֶה הַשַּׁעַר לְה' צְדִיקִים יִבְּאוּ בּוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה
מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ד פרשת חיי שרה

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד, כדי שביאני התלמוד לידי מעשה, ולידי ידיעת התורה. והריני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהו"ה ובשם אדני מתיחדים יאהדונה"י על ידי הנעלם בדחילו ורחימו ביחודא שלים בשם כל ישראל.

זוהר

תרגום הזוהר

(דף קל"א ע"ב)

רְבִי אֶלְעָזָר פָּתַח וְאָמַר, (תהלים קי"ט) גַּל עֵינַי
וְאֲבִיטָהּ נִפְלְאוֹת מִתּוֹרָתְךָ, כַּמָּה אֵינּוֹן
בְּנֵי נָשָׂא טַפְשִׁין דְּלֹא יָדְעִין וְלֹא מִסְתַּפְּלִין
לְאַשְׁתְּדָּלָא בְּאוֹרֵייתָא, בְּגִין דְּאוֹרֵייתָא כָּל חַיִּין
וְכָל חִירוֹ וְכָל טוֹב בְּעֵלְמָא דִּין וּבְעֵלְמָא דְאַתִּי,

רְבִי אֶלְעָזָר פָּתַח וְאָמַר כְּתִיב
(תהלים קי"ט) גַּל עֵינַי וְאֲבִיטָהּ
נִפְלְאוֹת מִתּוֹרָתְךָ. כַּמָּה אֵינּוֹן בְּנֵי
נָשָׂא טַפְשִׁין דְּלֹא יָדְעִין וְלֹא
מִסְתַּפְּלִין לְאַשְׁתְּדָּלָא בְּאוֹרֵייתָא,
כַּמָּה טַפְשִׁים הֵם בְּנֵי אָדָם שְׂלֵא
יִדְעִים וְאֵינִם מִסְתַּפְּלִים לְעַסֵּק

בַּתּוֹרָה, בְּגִין דְּאוֹרֵייתָא כָּל חַיִּין וְכָל חִירוֹ וְכָל טוֹב בְּעֵלְמָא דִּין וּבְעֵלְמָא דְאַתִּי, שְׁהָרִי
הַתּוֹרָה הִיא כָּל הַחַיִּים, וְכָל הַחִירוֹת, וְכָל הַטּוֹב בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא,

מוסר

(מספר הרוקח דף ב' ע"א)

בְּכִרְיָתָא דְרַבִּי פְּנַחֵס, יֵשׁ עוֹבְדִין וּבְאַיְמָה גְּדוּלָה וּפְחַד מְרַבָּה, וּמִתַּפְּלִין
לְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בִּירְאָה לְהַנְצִיל מִן הַקְּלָלוֹת הַפְּתוּבוֹת עַל הַמוֹעֲלִין

הלכה פסוקה

(הר"מ הלכות יסודי התורה פ"ה)

א וּמִנֵּן שְׂאִילוֹ בְּמָקוֹם סְבִנַּת נְפִשׁוֹת אֵין אֱלוֹ, שְׁנַאֲמַר (דברים ו') וְאַהֲבַת אֵת ה'
עוֹבְרִין עַל אַחַת מִשְׁלֹשׁ עֵבִירוֹת אֱלֹהֶיךָ כָּכָל לְכַבֵּד וּבְכָל גִּפְשֶׁךָ וּבְכָל מְאֹדְךָ

זוהר

תרגום הזוהר

(ההוא חירו דְעֵלְמָא דִּין וְדְעֵלְמָא דְאֵתִי אִיהוּ)
(ג"א ההיא חירו דְעֵלְמָא דְאֵתִי אִיהוּ חֵיין
בְעֵלְמָא דִּין).

וּמְפָרֵשׁ חֵיין אִינוּן בְּעֵלְמָא דִּין דִּינְבוּן
לְיוֹמִין שְׁלִימִין בְּהָאִי עֵלְמָא, חֵיים
הֵם בְּעוֹלָם הַזֶּה, שְׂיִזְכוּ לְמִלְאוֹת
יְמֵיהֶם בְּזֵה הָעוֹלָם, כְּמָה דְאֵת אָמֵר
כְּמוֹ שְׁנָאֵמֵר (שְׁמוֹת כ"ג) אֵת מְסַפֵּר
יְמִיד אֵמְלֵא. וְלִיּוֹמִין אֲרִיכִין בְּעֵלְמָא
דְאֵתִי, וְיִזְכֶּה לְיָמִים אֲרָכִים בְּעוֹלָם
הַבָּא, בְּגִין דְאִינוּן חֵיין שְׁלִימִין אִינוּן,
חֵיין דְחִידוּ, חֵיין בְּלֵא עֲצִיבוּ, מְפָנִי
שְׁהֵם חֵיים שְׁלָמִים הֵם, חֵיים שְׁל
שְׁמַחָה, חֵיים בְּלֵא עֲצִב, חֵיין דְאִינוּן
חֵיין, חֵיים שְׁהֵם (רְאוּיִם לְהִקְרָא)
חֵיים חִירו בְּעֵלְמָא דִּין, חִירוֹת בְּעוֹלָם
הַזֶּה, חִירוֹ דְכְּלָא, חִירוֹת בְּפֵל, דְכָל
מָאן דְאֲשְׁתַּדֵּל בְּאוֹרֵייתָא לֹא יִכְלִין
לְשַׁלְטָאָה עֲלוּי כָּל עֲמִין דְעֵלְמָא,
דְכָל מִי שְׁעוֹסֵק בְּתוֹרָה, אִינֵם יְכוּלִים

חֵיין אִינוּן בְּעֵלְמָא דִּין דִּינְבוּן לְיוֹמִין שְׁלִימִין
בְּהָאִי עֵלְמָא, כְּמָה דְאֵת אָמֵר (שְׁמוֹת כ"ג) אֵת
מְסַפֵּר יְמִיד אֵמְלֵא, וְלִיּוֹמִין אֲרִיכִין בְּעֵלְמָא
דְאֵתִי, בְּגִין דְאִינוּן חֵיין שְׁלִימִין, אִינוּן חֵיין
דְחִידוּ, חֵיין בְּלֵא עֲצִיבוּ, חֵיין דְאִינוּן חֵיין חִירו
בְּעֵלְמָא דִּין חִירוֹ דְכְּלָא, דְכָל מָאן דְאֲשְׁתַּדֵּל
בְּאוֹרֵייתָא לֹא יִכְלִין לְשַׁלְטָאָה עֲלוּי כָּל עֲמִין
דְעֵלְמָא.

וְאִי תִימָא אִינוּן בְּנֵי שְׁמַד, גְּזֵרָה הִיא מְלַעֲיָלָא,
בְּגוֹן רַבִּי עֲקִיבָא וְחִבְרִיו, וְכַד סְלִיק בְּמַחְשְׁבָה.

לְשַׁלְטָאָה עֲלוּי כָּל עֲמִין הָעוֹלָם.

וְאִי תִימָא אִינוּן בְּנֵי שְׁמַד, וְאִם תֵּאמֵר אֵלּוּ בְנֵי הַשְּׁמַד (הַרְגִי מַלְכוּת) אִיךָ יְכַלּוּ לְשַׁלְטָאָה
עֲלֵיהֶם, וְיִמְתְּרֵן גְּזֵרָה הִיא מְלַעֲיָלָא, גְּזֵרָה הִיא מְלַעֲיָלָא בְּגוֹן רַבִּי עֲקִיבָא וְחִבְרִיו וְכַד סְלִיק
בְּמַחְשְׁבָה, כְּמוֹ רַבִּי עֲקִיבָא וְחִבְרִיו, וְכַד עָלָה בְּמַחְשְׁבָה וְאִין לָנוּ עֵסֵק בְּנִסְתָּרוֹת, אֲבָל בְּדִרְדָּר
כָּל הַרְגִיל שֶׁפֶל הָעוֹסֵק בְּתוֹרָה אִין יְכוּלִים לְשַׁלְטָאָה עֲלוּי.

מוסר

בְּמִצְוֹתָיו וְעַל הָעוֹבְרִים פְּקוּדֵיו שֶׁל וְהַמְּכֹת וְהַמְּכֹאֲבוֹת וְשֶׁלֹּא יִצְטָרְכוּ
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בֵּין בְּעוֹלָם הַזֶּה בֵּין לְבְרִיּוֹת וְשֶׁלֹּא יִמְשְׁלוּ בָּם זָרִים וְלֹא יֵרְאוּ
בְּעוֹלָם הַבָּא. בְּעוֹלָם הַזֶּה מִן הַחֲלָאִים מִתָּה אוֹ דְכָר רַע בְּזָרְעָם וְכַדִּי שְׂיִמְלָאוּ

הלכה פסוקה

אֲפִילוּ הוּא נוֹטֵל אֵת נַפְשָׁךְ. וְהַרְיֵגֵת נַפְשִׁי שְׂאִין מְאֻבְדִין נַפְשׁ מְפָנִי נַפְשׁ, וְעַרְיוֹת
מִיִּשְׂרָאֵל לְרַפְאוֹת נַפְשׁ אַחֲרֵת אוֹ לְהַצִּיל הוֹקֵשׁוּ לְנַפְשׁוֹת שְׁנָאֵמֵר (שֵׁם כב) כִּי בְּאֲשֶׁר
אֲדָם מִיד אָנֹס דְכָר שְׁהַדְעַת נוֹטָה לוֹ הוּא יְקוּם אִישׁ עַל רַעְהוּ וְרַצְחוֹ נַפְשׁ כֵּן הַדְּבָר

תרגום הזוהר

זוהר

וממשיך לפרש חירו דמלאך המנות
 דלא יכיל לשלמא עלוי, שהוא
 בן חורין ממלאך המנות שאינו יכול
 לשלט עלוי. והכי הוא ודאי, דאי
 אדם הוה אתרבק באילנא דחיי
 דאיהו אורייתא לא גרים מותא
 ליה ולכל עלמא, וכן הוא בנדאי.
 שאם אדם (הראשון) היה מתרבק
 בעץ החיים, שהוא התורה, לא היה
 המיתה ולכל העולם. ובגין כך, כד
 יתב קודשא בריך הוא אורייתא
 לישראל, מה כתיב בה, ומפני כן,
 כשנתן הקדוש ברוך הוא התורה
 לישראל, מה נאמר בה חרות על
 הלוחות, והא אוקמוה, והרי
 העמידה החכמים אל תקרי חרות

חירו דמלאך המנות דלא יכיל לשלמא עלוי.
 והכי הוא ודאי, דאי אדם הוה אתרבק
 באילנא דחיי דאיהו אורייתא, לא גרים מותא
 ליה ולכל עלמא. ובגין כך כד יתב קודשא
 בריך הוא אורייתא לישראל, מה כתיב בה,
 (שמות ל"ב) חרות על הלוחות, והא אוקמוה.

ואלמלי אינון לא חטו ושבקו אילנא דחיי,
 לא גרמו מותא לעלמא כמלקדמין, וקודשא
 בריך הוא אמר (תהלים פ"ב) אני אמרתי אלהים
 אתם ובני עליון פלכם. חבלתון גרמיכון, אבן
 פאדם תמותון וגומר. ועל דא כל מאן
 דאשתדל באורייתא, לא יכיל לשלמא עלוי
 תהוא חניא בישא דאחשיד עלמא.

אלא חרות, שכל העוסק בתורה נעשה בן חרות ממלאך המנות.

ואלמלי אינון לא חטו ושבקו אילנא דחיי לא גרמו מותא לעלמא כמלקדמין, ואם לא
 היו חוטאים ועזבו אילן החיים במעשה העגל, לא היו גורמים שתחזור המיתה לעולם
 כבתחלה, וקודשא בריך הוא אמר (תהלים פ"ב) אני אמרתי אלהים אתם ובני עליון פלכם,
 בקבלת התורה, אבל אתם בעצמכם חבלתון גרמיכון חבלתם עצמכם במעשה העגל, לכן
 אבן פאדם תמותון וגומר. ועל דא כל מאן דאשתדל באורייתא לא יכיל לשלמא עלוי
 תהוא חניא בישא דאחשיד עלמא, ולכן, כל מי שעוסק בתורה, לא יכול לשלט עליו אותו
 נחש רע שהחשיף העולם.

מוסר

ימיהם בטוב ובברכה. ובעולם הבא יקידות אש של גיהנם העתידה ללהט
 להנצל מן הפרענות ומן השחיתות ומן ולבער את הרשעים ליום הדין הגדול.

הלכה פסוקה

הזה: ב כמה דברים אמורים שאין החולה שקצים ורמשים או חמץ בפסח
 מתרפאין בשאר אסורין אלא במקום סכנה, או שמאכילין אותו ביום הפפורים, אבל
 בזמן שהו דרך הנאתו כגון שמאכילין את שלא כדרך הנאתו כגון שעושין לו רטיה

זוהר

תרגום הזוהר

אמר רבי ייסא אי הכי משה אמאי מית, אם פן משה רבינו שעסק בתורה למה מת, דאי הכי כיון דלא חב לא ימות דאם פן כיון שלא חטא (בעגל), לא ימות (ואמאי ימות).

אמר ליה רבי אלעזר ודאי מית אבל לא שלטא ביה קאמרין, ודאי מת מחמת תקון חטא אדם הראשון, אבל לא שלט בו מלאך המות, זה הוא מה שאמרנו (לעיל), אלא לא מית על ידוי ולא אסתאב ביה, אלא הפונה לא מת על ידי מלאך המות ולא נטמא בו, ולא מית ודאי, ועל פן נקרא לא מת בודאי, אלא אתדבק בשכינתא ואזיל לחיי עלמא, אלא נתדבק בשכינה והלך לחיי עולם, והאי חי אקרי, וזה נקרא חי, כמא דאוקימנא

אמר רבי ייסא, אי הכי משה אמאי מית, דאי הכי כיון דלא חב לא ימות (ואמאי ימות),

אמר ליה, ודאי מית, אבל לא שלטא ביה קאמרין. אלא לא מית על ידוי ולא אסתאב ביה, ולא מית ודאי, אלא אתדבק בשכינתא ואזיל לחיי עלמא, והאי חי אקרי, כמא דאוקימנא דכתיב (שמואל ב' כ"ג) ובניהו בן יהוידע בן איש חי וגומר.

ועל דא כל מאן דישתדל באורייתא חירו אית ליה מכלא. בעלמא דין משעבודא דשאר עמין עובדי עבודה זרה. וחירו בעלמא דאתי בגין דלא יתבעון מניה דינא בההוא עלמא כלל.

כמו שפרשנו, דכתיב (שמואל ב' כ"ג) ובניהו בן יהוידע בן איש חי וגומר.

ועל דא כל מאן דישתדל באורייתא חירו אית ליה מכלא, ולכן, כל מי שישתדל בתורה, חרות יש לו מהכל, בעלמא דין משעבודא דשאר עמין עובדי עבודה זרה, חרות בעולם הזה משעבוד האמות, וחירו בעלמא דאתי בגין דלא יתבעון מניה דינא בההוא עלמא כלל, וחרות בעולם הבא שלא יתבעו ממנו דין באותו העולם כלל.

מוסר

שורש היראה שקשה לו לעשות ועוזב תאנתו ויצרו בעבור יראת השם וירא פן לא יהיה תמים לפני ה', כמו אברהם

הלכה פסוקה

או מלוגמא מחמין או מערלה או שמשקין לחיך חרי זה מותר. ואפילו שלא במקום אותו דברים שיש בהן מר מעורב עם סכנה חוץ מכלאי הפרם ובשר בחלב איסורי מאכל שהרי אין בהם הנאה שהן אסורים אפילו שלא בדרך הנאתן

תרגום הזוהר

זוהר

תָּא חוּי, בְּאוֹרֵייתָא כְּמַה רְזִין עֵילְאִין סְתִימִין אִית בְּה, בְּגִין כְּד פְּתִיב (משלי ג) יְקָרָה הִיא מִפְּנִינִים. כְּמַה גְּנִיזִין טְמִירִין אִית בְּה, וְעַל דָּא כִּד אֶסְתַּפֵּל דְּוֹד בְּרוּחָא דְחֻכְמָתָא, וְיַדַּע כְּמַה פְּלִיאָן נִפְקִין מְאוֹרֵייתָא, פְּתַח וְאָמַר (תהלים קי"ט) גַּל עֵינֵי וְאִבִּיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרַתְךָ: בְּה, וְעַל דָּא כִּד אֶסְתַּפֵּל דְּוֹד בְּרוּחָא

תָּא חוּי, בְּאוֹרֵייתָא כְּמַה רְזִין עֵילְאִין סְתִימִין אִית בְּה, בְּגִין כְּד פְּתִיב (משלי ג) יְקָרָה הִיא מִפְּנִינִים. כְּמַה גְּנִיזִין טְמִירִין אִית בְּה, וְעַל דָּא כִּד אֶסְתַּפֵּל דְּוֹד בְּרוּחָא דְחֻכְמָתָא, וְיַדַּע כְּמַה פְּלִיאָן נִפְקִין מְאוֹרֵייתָא, פְּתַח וְאָמַר (תהלים קי"ט) גַּל עֵינֵי וְאִבִּיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרַתְךָ:

דְחֻכְמָתָא וְיַדַּע כְּמַה פְּלִיאָן נִפְקִין מְאוֹרֵייתָא, וְמִשּׁוּם זֶה כְּאֲשֶׁר הִסְתַּפֵּל דְּוֹד בְּרוּחַ הַחֻכְמָה וְיַדַּע כְּמַה נִפְלְאוֹת יוֹצְאוֹת מִן הַתּוֹרָה, פְּתַח וְאָמַר וְהִתְפַּלֵּל (תהלים קי"ט) גַּל עֵינֵי וְאִבִּיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרַתְךָ:

מוסר

אֵת ה' קְדוֹשֵׁי דְבָרִים הַקְּשִׁים לְלֵב וְיִרְאֵת אֵלֶיהֶךָ תִּירָא לְרַבּוֹת תְּלַמִּידֵי חֻכְמִים מְאֻלְהֵיךָ דְבָרִים הַמְּסוּרִים לְלֵב. אֵת ה' וּמוֹרָא רַבָּךְ כְּמוֹרָא שְׁמַיִם:

הלכה פסוקה

לְפִיכֶךָ אִין מִתְרַפְּאִין מִהֵן אֶפִּילוּ שְׁלֵא כְּדִרְדֵּךְ הִנְאָתָן אֵלָא בְּמִקוּם סְפִינָה: ג מִי שְׁנַתָּן עֵינָיו בְּאִשָּׁה וְחָלָה וְנָטָה לְמוֹת וְאָמְרוּ הַרּוֹפְאִים אִין לוֹ רְפוּאָה עַד שְׁתַּבְּעַל לוֹ, יְמוֹת וְאֵל תַּבְּעַל לוֹ, אֶפִּילוּ הִיָּתָה פְּנוּיָה, וְאֶפִּילוּ לְדַבֵּר עִמָּה מְאַחֲרֵי הַגֵּדֵר אִין מוֹרִין לוֹ כְּכֶךָ, וְיָמוֹת וְלֹא יוֹרוּ לוֹ לְדַבֵּר עִמָּה מְאַחֲרֵי הַגֵּדֵר, שְׁלֵא יִהְיוּ בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הִפְקֵר וְיָבֹאוּ בְּדַבְרִים אֵלֹו לְפָרוּץ בְּעֵרְיוֹת:

זֶה הַשְּׁעָר לְהַ' צְדִיקִים יִבְּאוּ בּוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה
מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ה פרשת חיי שרה

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד, כדי שיביאני התלמוד לידי מעשה, ולידי ידיעת התורה. והריני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדני מתיחיים יאהדונה"י על ידי הנעלם בדחילו ורחימו ביחודא שלים בשם כל ישראל.

זוהר

תרגום הזוהר

(חיי שרה דף קל"ב ע"א)

פְּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר כְּתוּב
(תהלים ל"ט) שְׁמַעְהָ תִפְלְתִי יי
וְשׁוֹעֲתִי הָאֲזִינָה אֶל דְּמַעְתִּי אֵל תַּחְרַשׁ.
מְאִי טַעְמָא שְׁמַעְהָ, וְלֹא שְׁמַע. בְּאַתֵּר חַד
כְּתוּב (שם ל') שְׁמַע יי וְחַנְּנִי וְגוֹמֵר, וּבְאַתֵּר
אַחֲרָא שְׁמַעְהָ.

פְּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר כְּתוּב
(תהלים ל"ט) שְׁמַעְהָ תִפְלְתִי
יי וְשׁוֹעֲתִי הָאֲזִינָה אֶל דְּמַעְתִּי אֵל
תַּחְרַשׁ. מְאִי טַעְמָא שְׁמַעְהָ, לְמָה
כְּתוּב שְׁמַעְהָ לְשׁוֹן נִקְבָה, וְלֹא שְׁמַע,
לְשׁוֹן זָכַר, וְעוֹד בְּאַתֵּר חַד כְּתוּב
בְּמַקּוֹם אַחַד נֹאמַר שְׁמַע יי וְחַנְּנִי

וְגוֹמֵר, וּבְאַתֵּר אַחֲרָא וּבְמַקּוֹם אַחַר נֹאמַר שְׁמַעְהָ.

מוסר

(מספר הרוקח דף ב' ע"ב)

שׁוֹרֵשׁ הָעֲנָנָה. מְרַחֵק מִן הַכְּבוֹד כְּמַשָּׁה שְׁנֹאמַר בְּמַשָּׁה מִמָּה שְׁנֹאמַר בְּאַבְרָהָם
רַבִּינוּ עֲלֵיו הַשְּׁלוֹם שְׁאֵמַר וְנַחְנוּ שְׁאֵמַר (בראשית יח) וְאֲנֹכִי עֹפֵר וְאֹפֵר
מָה. בְּשִׁלְהִי פָּרַק כְּסוּי הַדָּם, גְּדוֹל מָה וּבְמַשָּׁה כְּתוּב (שמות טז) וְנַחְנוּ מָה, לְכַף

הלכה פסוקה

(הרמב"ם הלכות יסודי התורה פ"ה)

א כָּל הָעוֹבֵר מִדַּעְתּוֹ בְּלֹא אוֹנֵם עַל אַחַת נִפְשׁ לְהַכְעִים הָרִי זֶה מְחַלֵּל אֶת הַשֵּׁם
מִכָּל מִצְוֹת הָאֲמִוּרוֹת בַּתּוֹרָה בְּשִׂאטָא וְלִפְיֵךְ נֹאמַר בְּשַׁבּוּעַת שְׁקָר וְחִלְלַת אֶת

זוהר

תרגום הזוהר

ומשיב אלא בכל אתר לזמנין שמע
 לדבורא ולזמנין שמעה לנוקבא,
 אלא בכל מקום פעם נאמר שמע
 רומז לזכר (מדת תפארת) ופעם נאמר
 שמעה רומז לנקבה (מדת המלכות),
 ומביא ראיה שמעה בלשון נקבה
 כמה דאת אמר כמו שנאמר (שם
 י"ז) שמעה יי צדק וגומר, (שמעה
 לשון נקבה, צדק רומז למדת המלכות),
 שמע בלשון זכר, כמה דאת אמר
 כמו שנאמר (שם ל') שמע יי וחנני,
 סתם שם הוי"ה רומז למדת התפארת
 (ד"א), ועוד נאמר (משלי א) שמע בני
 מדת תפארת שהוא זעיר נקרא בן
 למדת החכמה, הסבת ושמע (דברים

כ"ז), ישראל שהוא תפארת. והכא שמעה תפלתו יי, בגין דהאי (דאיהי) דרגא דמקבלא
 כל צלותין דעלמא, וכאן נאמר שמעה תפלתו בלשון נקבה, בשביל שהיא (מדת המלכות
 שהוא השכינה) היא המדרגה המקבלת כל תפלות העולם, והא תנינן דעבדא מנייהו עמרא
 ושוי ליה ברישא דצדיק חי העולמים, והרי למדנו, שעושה (השכינה) מהם עטרה, ומשימה
 לו בראש הצדיק חי העולמים (שהוא מדת היסוד), דכתיב (משלי י') ברכות לראש צדיק, ועל
 דא ועל זה התפלל דוד ואמר שמעה תפלתו יי, היינו שהמלכות תשמע תפלתו, ותעלהו
 לראש צדיק הרמוז בשם הוי"ה.

ומפרש עוד הפסוק באפן אחר, שמעה תפלתו יי, דא צלותא די בלחש, זוהי תפלה בלחש.
 ושועתי האזינה, דא צלותא דארים בר נש קליה בעקתיה, זוהי תפלה שמרים האדם קולו

מוסר

נאמר (במדבר יב) והאיש משה ענו מאד. דכתיב (ישעי' סא) רוח ה' אלהים עלי
 ובשלהי פרק קמא דעבודת זרה אמר יען משח ה' אותי לבשר ענוים, לבשר
 רבי יהושע בן לוי ענוה גדולה מכלם חסידים לא נאמר אלא ענוים הא למדת

הלכה פסוקה

שם אלהיך אני ה'. ואם עבר בעשרה וכן כל הפורש מעבירה או עשה מצוה
 מישראל הרי זה חלל את השם ברבים. לא מפני דבר בעולם לא פחד ולא יראה

זוהר

קָלִיָּה בְּעִקְתֶּיהָ, כְּמָה דָּאֵת אָמַר (שמות ב') וְתַעַל שְׁוֹעַתְּם אֶל הָאֱלֹהִים. מֵהוּ שְׁוֹעַתְּם, אֵלָּא דְבִצְלוֹתֶיהָ אָרִים קָלִיָּה וְזָקִיף עֵינָיו לְעִילָא, כְּמָה דָּאֵת אָמַר (ישעיה כ"ב) וְשׁוֹעַ אֶל הָהָר, וְצִלוֹתָא דָּא מִתְבַּר תְּרַעִין, וְדַפִּיק (ס"א וְדַחִיק) לֹון לְאֵעֲלָא צִלוֹתֶיהָ.

אֶל דְּמַעְתִּי אֵל תְּחַרְשׁ, דָּא אָעִיל קָמִי מִלְבָּא, וְלִית תְּרַעָא דְקָאִים קָמִיָּה, וְלַעֲלֵם לָא אַהֲדָרוּ דְמַעִין בְּרִיקְנִיָּא.

תּוּ הָא כְּתִיב הֶכָּא תִּלַּת דְּרַגִּין, תְּפִלָּה. שְׁוֹעָה. דְּמַעָה. לְקַבֵּל אֲלֵין תִּלַּת אַחְרָנִין. כִּי גַר אֲנֹכִי עִמָּךְ, לְבַתֵּר תּוֹשֵׁב, לְבַתֵּר כְּכֹל אַבּוֹתִי, עִיקְרָא דְעֲלָמָא.

(ונסגר) לְפָנֶיהָ, וְלַעֲלֵם לָא אַהֲדָרוּ דְמַעִין בְּרִיקְנִיָּא, וְלַעֲוֹלָם לָא חֲזָרוּ דְמַעוֹת רִיקָם.

תּוּ הָא כְּתִיב הֶכָּא תִּלַּת דְּרַגִּין, עוֹד נֹאמַר, הָרִי נֹאמְרוּ כָּאן שְׁלֹשׁ מִדְּרָגוֹת, תְּפִלָּה, שְׁוֹעָה, דְּמַעָה, (שְׁמַעָה תְּפִלְתִּי ה', וְשְׁוֹעָתִי אֲזוּנָה, אֵל דְּמַעְתִּי אֵל תְּחַרְשׁ). לְקַבֵּל אֲלֵין תִּלַּת אַחְרָנִין. כְּנִגְדֵּי אֵלוּ יֵשׁ בְּפִסּוּק שְׁלֹאֲחֵרִיו שְׁלֹשׁ מִדְּרָגוֹת אַחְרוֹת זֹו לְמַעְלָה מִזֹּו, כִּי גַר אֲנֹכִי עִמָּךְ, לְבַתֵּר תּוֹשֵׁב, לְבַתֵּר כְּכֹל אַבּוֹתִי, עִיקְרָא דְעֲלָמָא, מִקְדָּם גַּר, וְאַחַר כְּפֹ תּוֹשֵׁב, וְאַחַר כְּפֹ כְּכֹל אַבּוֹתִי שְׁהֵם יְסוּד הָעוֹלָם (וְהַפְּנֹנָה, שְׁמַקְדָּם יְכַנֵּס אֲדָם לְהַתְּפַלֵּל כְּגַר, וְזֵה תְּפִלָּה, וְאַחַר כְּפֹ יָרִים קוֹלוֹ בְּזִמְרוֹת כְּתוֹשֵׁב, וְזֵה שְׁוֹעָה. וְאַחַר כְּפֹ בְּשִׁמּוֹנָה עֲשֶׂרָה יוֹרִיד דְּמַעוֹת, שְׁבִשְׁעֵרֵי דְמַעוֹת שְׁבַחְגַּ"ת שֵׁם שְׂרָשׁ הָאֲבוֹת, וְזֵה דְמַעָה).

מוסר

שְׁעוֹנָה גְדוּלָה מְפִלֵן. אָמְרוּ בְּפִסְקָתָא מַה עֲנָנָה שׁוֹלִים לְרַגְלָה דְכְּתִיב (תהלים קי"א) שְׁעֲשֵׂתָה חֲכָמָה עֲטָרָה לְרֹאשָׁה עֲשֵׂתָה רֹאשִׁית חֲכָמָה יִרְאֵת ה' (משלי כב) עֲקֹב

הלכה פסוקה

וְלֹא לְבַקֵּשׁ כְּבוֹד אֵלָּא מִפְּנֵי הַבּוֹרָא בְּרוּךְ רַבּוֹ הָרִי זֵה מִקְדָּשׁ אֵת הַשֵּׁם: כּ וַיֵּשׁ הוּא בְּמִנְיעַת יוֹסֵף הַצַּדִּיק עֲצָמוּ מֵאֲשֵׁת דְּבָרִים אַחֲרִים שֶׁהֵן בְּכֹלֵל חֲלוּל הַשֵּׁם וְהוּא

זוהר

תרגום הזוהר

תָּא חַזֵּי צְלוֹתָא דְּבַר נֶשׁ מְעוּמַד. בְּגִין דְּתָרֵי צְלוֹתֵי נִינְהוּ, חַד מְיוֹשֵׁב, וְחַד מְעוּמַד, וְאִינוּן חַד. לְקַבֵּל תְּרִין דְּרַגִּין, תְּפִלָּה שְׁל יַד וְתְּפִלָּה שְׁל רֵאשׁ, לְגַבֵּי יוֹם וְלֵילָה, וְכֹלָא חַד. אוּף הָכָא תְּפִלָּה מְיוֹשֵׁב לְגַבֵּי תְּפִלָּה שְׁל יַד, לְאַתְקִין לָהּ בְּמָא (ד"א בְּמָאן) דְּאַתְקִין לְכֹלָה וְקָשִׁיט לָהּ לְאַעְלָאָה לְחוּפָה, הָכֵי נְמִי מְקַשְׁטִין לָהּ בְּרֹזָא דְרֵתִיבָאָה וּמְשֻׁרְיָאָה, יוֹצֵר מְשֻׁרְתִּים וְאֲשֶׁר מְשֻׁרְתִּין וְהַאֲפֻנִים וְחַיּוֹת הַקֶּדֶשׁ וְכוּלֵי. וְעַל דָּא צְלוֹתָא מְיוֹשֵׁב.

תָּא חַזֵּי, צְלוֹתָא דְּבַר נֶשׁ מְעוּמַד, בְּא וְרָאָה, עַקֵּר תְּפִלַּת הָאָדָם הוּא תְּפִלַּת שְׁמוֹנָה עֶשְׂרֵה שֶׁהוּא מִתְּפַלֵּל מְעַמְד, בְּגִין דְּתָרֵי צְלוֹתֵי נִינְהוּ חַד מְיוֹשֵׁב וְחַד מְעוּמַד, בְּשִׁבִיל שְׁשֵׁנִי מִיְנֵי תְּפִלוֹת הֵם, אַחַת עַד שְׁמוֹנָה עֶשְׂרֵה מִתְּפַלֵּל כְּשֶׁהוּא יוֹשֵׁב, וְאַחַת תְּפִלַּת שְׁמוֹנָה עֶשְׂרֵה מְעַמְד, וְאִינוּן חַד, וְהֵם בְּחִינָה אַחַת וְאָסוּר לְגַרֵם פְּרוּד בִּינֵיהֶם, לְקַבֵּל תְּרִין דְּרַגִּין תְּפִלָּה שְׁל יַד וְתְּפִלָּה שְׁל רֵאשׁ, וְהֵם נֶגֶד שְׁתֵּי מְדֻרְגוֹת, שֶׁהֵם תְּפִלִּין שְׁל יַד שֶׁהוּא מִדַּת הַמַּלְכוּת, וְתְּפִלִּין שְׁל רֵאשׁ שֶׁהוּא תְּפִאָרַת, לְגַבֵּי יוֹם וְלֵילָה (תְּפִאָרַת הוּא יוֹם, וּמַלְכוּת הוּא לֵילָה), וְהַכֵּל אַחַד בְּסוּד הַיְחוּד. אוּף הָכָא תְּפִלָּה מְיוֹשֵׁב לְגַבֵּי תְּפִלָּה שְׁל יַד לְאַתְקִין לָהּ, כְּמוֹ כֵּן כַּאֲן תְּפִלָּה מְיוֹשֵׁב הִיא כְּנֶגֶד תְּפִלִּין שְׁל יַד (מַלְכוּת) לְתַקֵּן אוֹתָהּ, בְּמָא (ד"א בְּמָאן) דְּאַתְקִין לְכֹלָה וְקָשִׁיט לָהּ לְאַעְלָאָה לְחוּפָה, כְּמוֹ שֶׁמְתַקֵּן אֶת הַפִּלָּה וּמְקַשְׁט אוֹתָהּ לְהַכְנִיסָהּ לְחֻפָּה, הָכֵי נְמִי מְקַשְׁטִין לָהּ בְּרֹזָא דְרֵתִיבָאָה וּמְשֻׁרְיָאָה, כְּמוֹ כֵּן מְקַשְׁטִין לָהּ (לְהַשְׁכִּינָהּ) בְּסוּד הַמְּרַכְּבוֹת וְהַמְּחַנּוֹת, הַמְּרַמְזוֹת בְּמָאָר יוֹצֵר מְשֻׁרְתִּים וְאֲשֶׁר מְשֻׁרְתִּין וְהַאֲפֻנִים וְחַיּוֹת הַקֶּדֶשׁ וְכוּלֵי. וְעַל דָּא צְלוֹתָא מְיוֹשֵׁב, וְעַל זֶה תִּיקְנֵי תְּפִלָּה דְּמִיֹּשֵׁב.

מוסר

עֲנָה יְרֵאת ה'. עֲנָה לְשׁוֹן פְּנִיעָה וְשִׁפְלוּת וְשִׁנְאָמַר (כַּמְדַּבֵּר יב) וְתַדְבֵּר מְרִים וְאֶהְרֵן בְּמִשָּׁה וְהָאִישׁ מִשָּׁה עֲנֵנּוּ מְאֹד וְשִׁתַּק וְהָיָה כְּנוּעַ (פִּירוּשׁ נִכְנַע) בְּלִבּוֹ כְּמוֹ לְעֲנוּת (שְׁמוֹת י) מִפְּנֵי הַכְּנָעָה הִיא הַעֲנָוָה. נִכְנָה בְּעֵינָיו וְצִנּוּעַ וְאֵת דְּכָא וְשִׁפְל רִוּחַ וְרוּחַ נִשְׁבֵּר וְנִדְבָה וְרַף לֵב וְנִכְה רִוּחַ כְּשֶׁמְסַפְּרִים בְּגִנּוּתוֹ יוֹדָה לְבוֹרָא עַל אֲשֶׁר נוֹדַע לְעוֹלָם

הלכה פסוקה

שִׁיעֶשֶׂה אוֹתָם אָדָם גְּדוֹל בְּתוֹרָה וּמְפֹרָסִם בְּחִסְדוֹת דְּבָרִים שֶׁהִפְרִיזוֹת מְרַנְּנִים אַחֲרָיו בְּשִׁבְלָם. וְאִף עַל פִּי שְׂאִינָן עֲבִירוֹת הָרִי זֶה חֲלַל אֶת הַשֵּׁם. כְּגוֹן שֶׁלָּקַח וְאִינוּ גוֹתֵן דְּמִי הַמּוֹסֵר וְהַלְכָה פְּסוּקָה שֶׁל "חֹק לְיִשְׂרָאֵל", מְחוּלַק לְכֹל יוֹם וְיוֹם מִהַשְּׁבִיעַ, הוּא כְּמוֹ מֵים קְרִים עַל נֶפֶשׁ עֵיפָה, וְבוּזָה יִתְמַלֵּא דִּי מַחְסוּרוֹ אֲשֶׁר יַחְסֵר לוֹ.

זוהר

בין דעאלת לגביה מלכא עלאה, ואיהו אתי לקבלא לה, כדן אינון קיימין קמי מלכא עלאה, דהא כדן (דרגא) דכורא אתחבר בנוקבא, ובגין כך לא יפסיק בין גאולה לתפלה, וגאולה ותפלה תרין דרגין אינון, רזא דצדי"ק וצד"ק, יוס"ף ורח"ל.

ובגין דבר נש קאים קמי מלכא עלאה, נטר (נ"א נטל) ארבע אמות לצלותיה, ואוקמוה דבשיעורא (ד"א בשיעורא) דסורטא דיוצר בלא.

וכל מה דאתי בסמרא דדכורא. בעי ליה לאיניש למיקם בקיומיה, ואודקף (ס"א ויודקף),

(יסוד) וצדק (מלכות), יוס"ף (יסוד) ורח"ל (מלכות).

ובגין דבר נש קאים קמי מלכא עלאה, ומפני שהאדם עומד לפני המלך העליון, לכן נטל ארבע אמות לצלותיה, לוקח ארבע אמות מקום לתפלתו (דהינו שאסור לעבר תוף ארבע אמות לתפלתו), ואוקמוה דבשיעורא (ד"א בשיעורא) דסורטא דיוצר בלא, והעמידוהו החכמים בשעור מדת קומתו של יוצר כל (כי ארבע אמות כנגד ארבע אותיות הוי"ה שהוא כולל כל קומת עולם האצילות).

ומפרש למה צריכים לעמד בשמונה עשרה, וכל מה דאתי בסמרא דדכורא בעי ליה לאיניש למיקם בקיומיה ואודקף (ס"א ויודקף), וכל מה שבא מצד הנזכר צריך לאדם לעמד על

מוסר

מעט מחרפתו לייסרו ולהוכיחו כדי ומכשול, ואם יהיה עשיר ישלם חובת שישוב, ואם מטיב לו הבורא ישפיל הבורא ממנו פי אינו יודע מתי יכלה בעיניו מיראתו שלא תהיה לנקמה ממנו המזמן ולא יתגאה:

הלכה פסוקה

ואינו מקבלן בסבר פנים יפות אלא בעל לפי גדלו של חכם צריך שידקדק על עצמו קמטה וכיוצא בדברים האלו, הכל ויעשה לפנים משורת הדין:

תרגום הזוהר

בין דעאלת לגביה מלכא עלאה ואיהו אתי לקבלא לה, בין שנכנסה אל המלך העליון בתפלת שמונה עשרה, והוא בא לקבל אותה, כדן אינון קיימין קמי מלכא עלאה, אז הם עומדים לפני המלך העליון בעולם האצילות, דהא כדן (דרגא) דכורא אתחבר בנוקבא, שהרי אז הנזכר (מדת תפארת) מתחבר בנקבה (מדת מלכות), ובגין כך ומפני כך לא יפסיק בין גאולה לתפלה, וגאולה ותפלה תרין דרגין אינון, וגאולה ותפלה שתי מדרגות הם (גאולה רומזת על מדת יסוד, ותפלה רומזת על מדת מלכות), רזא דצדי"ק וצד"ק, יוס"ף ורח"ל, סוד של צדי"ק

זוהר

תרגום הזוהר

בְּגוֹנָא דָּא פִּד אִיהוּ פִּרְעַ פִּרְעַ בְּבְרוּךְ וְכִד
 אִיהוּ זְקוּף זְקוּף בְּשֵׁם, בְּגִין לְאַחֲזָא שְׁבָחָא
 דְּדִכּוּרָא עַל נוֹקְבָא:

פְּאָשֶׁר הוּא כּוֹרַע פּוֹרַע בְּבְרוּךְ (הַרְוִמְזוּ
 לְמַלְכוּת - נִקְבָּה), וְכֵאֲשֶׁר הוּא זֹקֵף זֹקֵף בְּשֵׁם (הַרְוִמְזוּ לְתַפְאֲרַת - זְכָר), בְּגִין לְאַחֲזָא שְׁבָחָא
 דְּדִכּוּרָא עַל נוֹקְבָא, בְּשִׁבִיל לְהִרְאוֹת מַעֲלַת הַזְּכָר עַל הַנְּקֵבָה:

זֶה הַשְּׁעָר לְהַ' צְדִיקִים יִבְאוּ בּוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ו פרשת חיי שרה

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד, כדי שביאני התלמוד לידי מעשה, ולידי ידיעת התורה. והריני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהו"ה ובשם אדני מתיחדים יאהדונה"י על ידי הנעלם בדחילו ורחימו ביחודא שלים בשם כל ישראל.

זוהר

תרגום הזוהר

(בראשית דף מ"ח ע"א)

תָּא חוּי, בְּשַׁעְתָּא דְיִשְׂרָאֵל מְבָרְכִין וּמְזַמְנִין
לְהָאֵי סַבְתָּ שְׁלוֹם אוֹשְׁפִיזָא קְדִישָׁא,
וְאִמְרֵי הַפּוֹרֵשׁ סַבְתָּ שְׁלוֹם, בְּדִין קְדוּשָׁתָא
עֲלָא נַחְתָּא, וּפְרִישָׁא גְדַפְהָא עֲלִיהוּ דְיִשְׂרָאֵל,
וּמְכַסְיָא לֹון כְּאִמָּא עַל בְּנִין, וְכָל זִיגִין בִּישִׁין

תָּא חוּי, בְּשַׁעְתָּא דְיִשְׂרָאֵל מְבָרְכִין
וּמְזַמְנִין לְהָאֵי סַבְתָּ שְׁלוֹם
אוֹשְׁפִיזָא קְדִישָׁא, וְאִמְרֵי הַפּוֹרֵשׁ
סַבְתָּ שְׁלוֹם, בָּא וּרְאֵה, בְּשַׁעָה
שֵׁיִשְׂרָאֵל מְבָרְכִים וּמְזַמְנִים לְזֹאת
הַסַּבְתָּ שְׁלוֹם (דְּהִינּוּ הַשְּׂכִינָה הַקְּדוּשָׁה)
אוֹרַח הַקְּדוּשׁ (כִּי בָּא רַק בְּשַׁבְתָּ).

וְאִמְרֵים הַפּוֹרֵשׁ סַבְתָּ שְׁלוֹם, בְּדִין קְדוּשָׁתָא עֲלָא נַחְתָּא וּפְרִישָׁא גְדַפְהָא עֲלִיהוּ דְיִשְׂרָאֵל,
אֲזִי קְדִישָׁה הַעֲלִינָה יוֹרְדַת וּפּוֹרֵשַׁת כְּנַפֶּיהָ עַל יִשְׂרָאֵל, וּמְכַסְיָא לֹון כְּאִמָּא עַל בְּנִין, וּמְכַסָּה

מוסר

(מספר הרוקה דף ב' ע"ב)

אִם יַעֲסוּק בְּעִבּוּדַת הַבּוֹרָא בְּמִדּוֹת מִמָּה שֶׁהוּא חַיִּיב לוֹ וַיִּמְחֹל לְמִי שְׁדַבֵּר
טוֹבוֹת יִהְיֶה נִכְנַע וַיִּדְמָה לוֹ מַעַט רְעוֹת מִמֶּנּוּ, שְׁנַאֲמַר (במדבר יב) וַתְּדַבֵּר

הלכה פסוקה

(הרמב"ם הלכות יסודי התורה פ"ה פ"ו)

א וְכֵן אִם דִּקְדַק הַחֵכֶם עַל עַצְמוֹ וְהָיָה מְעוֹרְבַת עִמָּהֶם וּמְקַבְּלָם בְּסִבָּר פָּנִים יְפוֹת
דְּבוּרוֹ בְּנַחַת עִם הַבְּרִיּוֹת. וְדַעְתּוֹ וְנַעֲלָב מֵהֶם וְאִינוּ עוֹלָבָם. מְכַבֵּד לָהֶן וְאִפִּילוּ

זוהר

תרגום הזוהר

עליהם פאם על בניה, וכל זינין
 בישין אתבנישו מעלמא, וכל מינים
 רעים מסתלקים מן העולם, ויתבי
 ישראל תחות קדושתא דמאריהון,
 ויושבים ישראל תחת קדשת אדונם,
 וכדין דא סבת שלום יהיב נשמתין
 תרתין לבנהא, ואז, זאת ה"ספת
 שלום" גותנת נשמות חדשות לבניה
 (והיא נשמה יתרה), מאי טעמא בגין
 דביה נשמתין שרין למה, בשביל
 שבו הנשמות שוכנות, (דכדין זמן
 וזוגא ונמלת נשמתין ובה שרין)
 ומניה נפקין, וממנו הם יוצאות.
 וכיון דשרייא ופרישת גרפאה על
 בנהא אריקת נשמתין תרתין לכל
 חד וחד, וכיון ששוכנת ופורשת
 כנפיה על בניה, מריקה ומשפיעה נשמות חדשות לכל אחד ואחד.

אתבנישו מעלמא, ויתבי ישראל תחות
 קדושתא דמאריהון, וכדין דא סבת שלום
 יהיב נשמתין תרתין לבנהא. מאי טעמא, בגין
 דביה נשמתין שרין, (דכדין זמן וזוגא ונמלת
 נשמתין ובה שרין), ומניה נפקין. וכיון דשרייא
 ופרישת גרפאה על בנהא, אריקת נשמתין
 תרתין לכל חד וחד.

תו אמר רבי שמעון, על דא תנינן שבת
 דוגמא דעלמא דאתי איהו, והכי הוא ודאי,
 ועל דא שמטיה ויובל דוגמא דא בדא, ושבת
 ועלמא דאתי הכי הוא.

וההוא תוספת דנשמתא מרוא דזכור קא

תו אמר רבי שמעון עוד אמר רבי שמעון, על דא תנינן שבת דוגמא דעלמא דאתי איהו
 והכי הוא ודאי, על זה למדנו שבת דוגמא של העולם הבא הוא, וכן הוא בודאי, ועל
 דא שמטיה ויובל דוגמא דא בדא, ועל זה שמטה ויובל דומות זו לזו, (ושמטיה רומז
 למלכות יובל רומז לבניה שהיא עולם הבא) ושבת ועלמא דאתי הכי הוא. ושבת ועולם
 הבא כן הוא, שדומות זו לזו.

וההוא תוספת דנשמתא מרוא דזכור קא אתייא על האי סבת שלום, ואותה תוספת

מוסר

מרים ואהרן במשה והאיש משה ענו והרים את הדשן להשפיל עצמו ולהסיר
 מאד שמחל להם מיד. ויניח הגבהות גדול ונביא וכתוב (ויקרא ו) ונתרא את המלך דוד מפוז ומכרפר
 כאהרן כהן גדול ונביא וכתוב (ויקרא ו) ונתרא את המלך דוד מפוז ומכרפר

הלכה פסוקה

למקילין לו, ונושא ונותן באמונה. ולא בציצית מוכתר בתפילין ועושה בכל מעשיו
 ירבה באריחות עמי הארץ וישיבתו. ולא לפנים משורת הדין. והוא שלא יתרחק
 יראה תמיד אלא עוסק בתורה עטוף הרבה ולא ישתומם עד שימצאו הכל

חיי שרה ליום ששי

קמג

תרגום הזוהר

נשמה לישראל בשבת, באה מסוד זכור (שהוא תפארת) להשכינה הנקראת ספת שלום, דנטיל מעלמא דאתי, שהוא נוטל מעולם הבא (שהיא מדת הבינה), ודא תוספת יהבת לעמא קדישא, וזו התוספת היא נותנת לעם הקדוש ישראל.

ובהוא תוספת חדאן ויתנשי מנייהו כל מילין דחל וכל צערין וכל עקין, ובאותה התוספת שמחים ונשתכח מהם כל דברי חל וכל מיני צער וכל צרות, כמה דאת אמר כמו שנאמר (ישעיה י"ד) ביום הניח

זוהר

אתייה על האי ספת שלום דנטיל מעלמא דאתי, ודא תוספת יהבת לעמא קדישא.

ובהוא תוספת חדאן ויתנשי מנייהו כל מילין דחול, וכל צערין וכל עקין, כמה דאת אמר (ישעיה י"ד) ביום הניח יי לך מעצבך ומרגנך ומן העבודה הקשה וגומר.

ובליליא דשבתא בעי בר נש לאמעמא מכלא, בגין לאחזאה דהאי ספת שלום מכלא אתבלילת, ובלבד דלא יפגים מיכלא חדא ליומא, ואית דאמרי תרין לתרין סעודתי

יי לך מעצבך ומרגנך ומן העבודה הקשה וגומר.

ובליליא דשבתא בעי בר נש לאמעמא מכלא, ובליל שבת צריך האדם לטעם מכל המאכלים שהכין לשבת, בגין לאחזאה דהאי ספת שלום מכלא אתבלילת, בשביל להראות שזאת הספת שלום כלולה מכל מיני שפע, ובלבד דלא יפגים מיכלא חדא ליומא, ובלבד שלא יחסיר ממאכל אחד לסעודת היום, ואית דאמרי תרין, לתרין סעודתי אחרנין דיומא

מוסר

לפני ה'. ולכבוד הבורא ינקום מן הרשעים [דכתיב (תהלים קא) לבקרים אצמית כל רשעי ארץ] להכרית מעיר ה' כל פועלי און ונאמר (שם קלא) לא גבה לפי ולא רמו עיני. ייציל עשוק מיד עושקו דכתיב

(שמואל-ב ח) ויהי דוד עושה משפט ויצוה לעשות הטוב והישר ויתחבר עמהם ונאמר (תהלים קיט) חבר אני לכל אשר יראוך ויזהר מן הרע שיש בידו ובלשונו ויתודה שנאמר (שם לב) חטאתי אודיעך

הלכה פסוקה

מקלסין אותו ואוהבים אותו ומתאוין למעשיו הרי זה קדש את ה', ועליו הכתוב אומר (ישעיה מט) ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר: ב כל המאבד שם מן השמות הקדושים הטהורים

שנקרא בהם הקדוש ברוך הוא לוקה מן התורה, שהרי הוא אומר בעבודה זרה ואפדתם את שמם מן המקום ההוא. לא תעשון בן לה' אלהיכם: ג ושבעה שמות הם. השם הנכתב יו"ד ה"א וא"ו ה"א

זוהר

תרגום הזוהר

אֲחֲרָנִין דְּיוֹמָא, וְשִׁפּוּר. וְכָל שְׁכָן אִי סְלִיק
 יתיר לְיוֹמָא, וְיָכִיל לְמִיטָעָם מִמִּיכְלִין אֲחֲרָנִין,
 וְלִזְעִירֵי בְתָרֵי תְּבִשְׁלִין סְגִיא, וְאוֹקְמוּהָ
 חֲבָרְיָא:

ממאכלים אחרים (העומדים לסעודת ליל שבת ולא יחסרו כלום לסעודת היום), ולזעירי בתרי
 תבשילין סגיא ואוקמוה חברייא. ולהממעט (במאכלים) בשני תבשילים די, והעמידוה
 החברים:

מוסר

(שם נא) אֲלַמְדָּה פּוֹשְׁעִים דְּרִכֵּיד וְיִנְקוּם וַיַּעֲמֵד פִּינְחָס וַיִּפְלַל וַתַּעֲצֵר הַמַּגֵּפָה
 כפי היכולת לבער הרעים דכתיב (שם קו) וַתִּחַשֵׁב לוֹ לְצַדִּיקָה לְדוֹר וְדוֹר עַד עוֹלָם:

הלכה פסוקה

והוא השם המפורש. או הנכתב אדנ"י. המוחק אפילו אות אחת משבעה שמות
 ואל. אלוה. ואלהים. ושדי. וצבאות. כל
 אלו לוקה: